

Sygn. akt II Ka 323/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Pieńkowski

Protokolant: Luiza Ustaszewska-Sęk

przy udziale M. L. funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w Ostrowi Mazowieckiej

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 r.

sprawy: **J. Ż.**

obwinionego o czyny z art. 86§1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 18 czerwca 2014 roku

sygn. II W 966/13

orzeka:

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż uniewinnia obwinionego J. Ż. od popełnienia zarzuconego mu czynu,

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 323/14

UZASADNIENIE

J. Ż. został obwiniony o to, że:

W dniu 22 czerwca 2013 roku ok. godz. 10.00 w miejscowości P. P. na trasie K- 8 kierując motocyklem Y. o nr rejestracyjnym (...) nie zachował należytej ostrożności podczas manewru wyprzedzania pojazdów jadących w korku, czym przyczynił się do spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym

to jest o czyn z art. 86 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wyrokiem z dnia 18 czerwca 2014 roku w sprawie II W 966/13

1. obwinionego J. Ż. uznał za winnego tego, że w dniu 22 czerwca 2013 roku około godziny 10.00 w miejscowości P. P. na trasie K-8 kierując motocyklem Y. o nr rej (...) podjął manewr wyprzedzania kolumny pojazdów nie mając dostatecznej widoczności czy jadące przed nim na tym samym pasie ruchu pojazdy nie sygnalizują zamiaru wyprzedzania innego pojazdu, zmiany kierunku jazdy lub zmiany pasa ruchu czym wyczerpał znamiona czynu z art. 97 k.w. w zw. z art. 24 ust. 1 (...) i za to skazał go i wymierzył mu karę nagany,

2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony J. Ż.. Obwiniony nie sprecyzował zarzutów apelacyjnych. Obwiniony zaskarżył wyrok w całości i wniósł o uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja obwinionego jest zasadna i skutkowałą zmianą wyroku i uniewinnieniem obwinionego J. Ż. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

J. Ż. obwiniono o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 k.w., polegającego na niezachowanie należytej ostrożności przy wykonaniu manewru wyprzedzania kolumny samochodów, czym miał spowodować zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym na drodze publicznej.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe jednakże dokonał dowolnych, a nie swobodnych ustaleń w sprawie. Ocena zgromadzonych dowodów nie dała podstaw do uznania, że obwiniony dopuścił się popełnienia czynu mu zarzucanego. Sąd Rejonowy oceniając zachowanie obwinionego zmienił kwalifikację prawną czynu, uznając, że obwiniony wypełnił znamiona art. 97 k.w. w zw. z art. 24 ustawy Prawo o ruchu drogowym jednakże prawidłowa ocena materiału dowodowego nie daje podstaw do uznania obwinionego za winnego czynu z art. 97 k.w.

W sprawie niniejszej trzy dowody mają zasadnicze znaczenie dla ustalenia okoliczności powstania przedmiotowego zdarzenia oraz ustalenia jego sprawcy. Są to wyjaśnienia obwinionego, zeznania świadka M. T. oraz opinia biegłego z zakresu badania wypadków komunikacyjnych E. K.. Łączna analiza tych dowodów nie pozwala na wysnucie jednoznacznego i nie budzącego wątpliwości wniosku, iż obwiniony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Obwiniony J. Ż. w wyjaśnieniach złożonych przed Sądem wyjaśnił, że przed rozpoczęciem manewru wyprzedzania upewnił się czy ma dobrą widoczność, włączył kierunkowskaz i rozpoczął manewr wyprzedzania kolumny samochodów zachowując bezpieczną odległość. Nagle świadek M. T. stojący jako czwarty w kolumnie samochodów rozpoczął manewr zawracania. Obwiniony w swoich wyjaśnieniach stwierdził, że świadek M. T. rozpoczynając manewr wyprzedzania nie włączył kierunkowskazu. Wtedy doszło do kolizji. Świadek M. T. zeznał, iż przed wykonaniem manewru zawracania włączył kierunkowskaz, spojrział się w lusterko i zaczął zawracać. Obwiniony znajdował się w bliskiej odległości około 10 metrów i uderzył w pojazd. Biegły E. K. wydając opinię w toku postępowania stwierdził, iż stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu na drodze stworzył kierujący samochodem S. (...) nr rej. (...) – M. T.. Biegły stwierdził, że M. T. przez rozpoczęciem zawracania nie upewnił się czy manewrem tym nie spowoduje zagrożenia w ruchu innym użytkownikom drogi. Biegły jednocześnie stwierdził, że do kolizji „mógł” przyczynić się obwiniony J. Ż., który nie miał dostatecznej widoczności i nie zachował bezpiecznej odległości od kolumny pojazdów.

Sąd Okręgowy nie znajduje jednak żadnych argumentów przemawiających za kategorię przyjęciem tej właśnie z wersji. Jak wskazuje obwiniony widoczność była idealna, szkic miejsca zdarzenia wskazuje, iż do zderzenia pojazdów doszło na lewym pasie ruchu, a więc obwiniony zachował bezpieczną odległość od wyprzedzanych pojazdów. W ocenie Sądu Okręgowego nie ma żadnych dowodów, iż obwiniony podjął manewr wyprzedzania nie mając dostatecznej widoczności czy jadące przed nim na tym samym pasie ruchu pojazdy nie sygnalizują zamiaru wyprzedzania innego pojazdu, zmiany kierunku ruchu lub zmiany pasa ruchu i ustalenia w tym zakresie poczynione przez Sąd Rejonowy są całkowicie dowolne. Fakt, iż doszło do kolizji pojazdów w żaden sposób nie przesądza, iż zachowanie obwinionego było nieprawidłowe, a żaden z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie jest w stanie skutecznie zakwestionować wersji przedstawionej przez obwinionego.

Obwiniony w apelacji twierdzi, że przed rozpoczęciem manewru wyprzedzania upewnił się czy ma dobrą widoczność, która wynosiła około kilometra, warunki pogodowe były dobre, a on jechał z dopuszczalną prędkością. J. Ż. twierdzi, że odległość jaką zachował od pojazdów pozwalała mu na dostrzeżenie ewentualnej zmiany ruchu przez inne pojazdy.

Analiza całego materiału dowodowego dokonana prowadzi musi do wniosku, iż wina obwinionego J. Ż. nie została w sposób nie budzący wątpliwości wykazana.

Sąd Okręgowy nie znajduje jednak żadnych argumentów przemawiających za stanowczym przyjęciem tej właśnie z wersji.

W ocenie Sądu brak jest możliwości jednoznacznego i kategorycznego rozstrzygnięcia kwestii, że obwiniony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zatem w myśl zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k. wszelkie wątpliwości w tym zakresie należało rozstrzygnąć na korzyść obwinionego, czego konsekwencją jest uniewinnienie go od postawionego mu zarzutu.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 438 § 2 k.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił obwinionego J. Ż. od popełnienia zarzuconego mu czynu. W sprawie sąd dysponował szeregiem dowodów których ocena nie pozwalała na przyjęcie jednoznacznie i kategorycznie winy obwinionego.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 118 § 2 k.p.w.